

השבת

רבי נחמן

אמרים

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

כ"תבוא

מתוך ספר לקוטי הלכות

כ"ב וְלַקַּחַת מִרְאשִׁית כָּל פְּרֵי הָאֲדָמָה

כְּשֶׁמֵּבִיאִין אֶת הַבְּכוּרִים צְרִיכִין לְהַתְּנוּת וְלִהְיוֹת חֲסִידֵי ה' וְנִפְּלְאוֹתָיו עֲלֵינוּ עִם סִגְלָה שְׂבַחַר בְּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְכוּ'. וְזֶה שְׂאוֹמְרִים בְּיָדָיו בְּכוּרִים אֲרָמִי אֲבָד אָבִי וַיֵּרֶד מִצְרַיִם וְדָרְשׁוּ רַבּוּתֵנוּ וְלֹא לָבֵן בְּקֶשׁ לַעֲקֹר אֶת הַכֹּהֵן לָבֵן הוּא בְּלַעַם שְׁהוּא בְּחִינַת עֲמֶלֶק כִּיְדוּעַ שְׁהֵם עֲקָר וְזִמַּת הַנֶּחֱשׁ, שְׂרוּצִים לַעֲקֹר אֶת יִשְׂרָאֵל לְגַמְרֵי חֵס וְשְׁלוֹם לְהַתְּנַבֵּר עַל כָּל אֶחָד בְּתַאֲוֹת רַעוּת מֵאֵד הַנִּמְשָׁכִין מִזִּמְמַת הַנֶּחֱשׁ וְלַעֲקֹרוֹ לְגַמְרֵי חֵס וְשְׁלוֹם חֵס וְשְׁלוֹם.

אֲבָל ה' לֹא יַעֲזֹבֵנוּ בְּיָדוֹ וְהַקִּדִּים לְרַחֵם עֲלֵינוּ עַל-יְדֵי שְׁנַתָּן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה שְׁמַתְקַנְתָּ הַכֹּהֵן. וְזֶהוּ בְּחִינַת בְּכוּרִים שְׁהֵם תְּקוּן לְחֵטָא אָדָם הַרְאִשׁוֹן לְגַרְשׁ וּלְבַעַר זִמְמַת הַנֶּחֱשׁ בְּחִינַת לָבֵן וְעֲמֶלֶק מִיִּשְׂרָאֵל שְׂאֲחִיזוֹתָם בְּבְחִינַת מַתִּיקוֹת הַדְּבִשׁ, הַמְרַמְזוּ עַל תַּאֲוֹת עוֹלָם הַיָּהוּ שְׁנִדְמָה לְמַתִּיקוֹת הַדְּבִשׁ בְּתַחֲלָה, וְאַחֲרֵיתֶיהָ מִרְהָ כְּלַעֲנָה. וְעַקֵּר כָּל הַתַּאֲוֹת הֵם תַּאֲוֹת הַמִּשְׁגֵּל שְׁהוּא רַע הַכּוֹלֵל, כִּי "דְּבִשׁ" בְּגִימַטְרִיא "אִשָּׁה" כַּמּוּבָא, וְשֵׁם צְרִיכִין לְהַתְּנַבֵּר בְּיִתְרוֹ וְלִשְׁבֹּר הַתַּאֲוָה וּלְהַסְתַּיֵּל עַל הַסּוּף כִּי אַחֲרֵיתֶיהָ מִרְהָ כְּלַעֲנָה, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וְשֵׁם עֲקָר הַמְלַחֲמָה לְהִיּוֹת גְּבוּר כּוֹבֵשׁ אֶת יִצְרוֹ, שְׁוֶה בְּחִינַת: "מִדָּה עוֹ מֵאֲרִי וּמִדָּה מֵתוֹק מִדְּבִשׁ", כִּי עַל-יְדֵי בְּכוּרִים הַבְּאִין מִהַדְּבִשׁ מִתְקַנֵּין זֹאת.

וְעַל-כֵּן צְרִיכִין לְהַזְכִּיר בְּיָדָיו בְּכוּרִים אֲרָמִי אֲבָד אָבִי שְׁהוּא לָבֵן בְּחִינַת עֲמֶלֶק שְׁהֵם עֲקָר וְזִמְמַת הַנֶּחֱשׁ, כִּי עַל-יְדֵי בְּכוּרִים מִתְקַנֵּים כָּל זֶה וְזוֹכִינ׳ לַעֲקֹר וּלְמַחֲוֹת זְכַר עֲמֶלֶק בְּחִינַת לָבֵן הָאֲרָמִי וְלִזְכוּת לְקִדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל קִדְשַׁת הַתּוֹרָה שְׁקַבְּלָנוּ בְּשַׁבּוּעוֹת שְׁהוּא יוֹם הַבְּכוּרִים. (הַלְלוּת סִימְנֵי בְּהֵמָה וְחֵיהָ טְהוֹרָה ד', אוֹת כּוֹ לְפִי אוֹצֵר הִירָאָה - בְּרִית, אוֹת נוֹ)

וְעַל-כֵּן צְרִיכִין לְהַזְכִּיר בְּיָדָיו בְּכוּרִים אֲרָמִי אֲבָד אָבִי שְׁהוּא לָבֵן בְּחִינַת עֲמֶלֶק שְׁהֵם עֲקָר וְזִמְמַת הַנֶּחֱשׁ, כִּי עַל-יְדֵי בְּכוּרִים מִתְקַנֵּים כָּל זֶה וְזוֹכִינ׳ לַעֲקֹר וּלְמַחֲוֹת זְכַר עֲמֶלֶק בְּחִינַת לָבֵן הָאֲרָמִי וְלִזְכוּת לְקִדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל קִדְשַׁת הַתּוֹרָה שְׁקַבְּלָנוּ בְּשַׁבּוּעוֹת שְׁהוּא יוֹם הַבְּכוּרִים. (הַלְלוּת סִימְנֵי בְּהֵמָה וְחֵיהָ טְהוֹרָה ד', אוֹת כּוֹ לְפִי אוֹצֵר הִירָאָה - בְּרִית, אוֹת נוֹ)

הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֶלְקִיךָ מִצֹּרֶן לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֻקִּים הָאֵלֶּה

הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ תִשְׁמְעוּ (תְּהִלִּים צה). זֶה כָּל גְּדוֹל בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם, שְׁלֹא יִשִּׁים לְנַגְד׳ עֵינָיו כִּי אִם אוֹתוֹ הַיּוֹם, הֵן בְּעַסְק פְּרִנְסָה וְהַצְטַרְכוּתוֹ צְרִיךְ שְׁלֹא יִחְשַׁב מִיּוֹם לְחִבְרוֹ, כַּמּוּבָא בְּסִפְרִים, וְכֵן בְּעִבּוּדָתוֹ יִתְבַּרַךְ לֹא יִשִּׁים לְנַגְד׳ עֵינָיו כִּי אִם אוֹתוֹ הַיּוֹם וְאוֹתוֹ הַשְּׁעָה. כִּי בְּשְׂרוּצֵין לְכַנֵּס בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם,

סיפור השבוע

כוכבי אור - ספורים נפלאים

עַל הַמֶּשֶׁךְ הַסִּיפּוֹר... וַיִּשְׂאֵר הַבַּעַל בֵּית רִיקָם. וְאָמַר לְהַגְנֵב לְמַדָּה לָנוּ לְהַפְסִיד אֶת יִשְׂרָאֵל טוֹב יוֹתֵר שְׁנִלְךָ לְגַנֵּב אֶצֶל עַבְדֵי. וְנִתְרַצָּה לְזֶה וְנִתְיַשְׁבוּ לִילְךָ לְגַנֵּב אֶצֶל הַמֶּלֶךְ (שְׁהִיָּה דַר בְּעִיר הַזֹּאת) כִּי בְּיָדָיו יוֹכֵל לְגַנֵּב שֵׁם כִּי מְזוֹל כֵּן כְּנִ"ל. וְאָמַר הַגְּנֵב טוֹב שְׁנִגְנֵב הַזּוּג בְּגָדִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ שְׁהוּא לְבוּשׁ בְּהֵם בַּעַת שְׁמִכְתִּירֵין אוֹתוֹ, וּבְיָדָיו יִהְיֶה דִי לָנוּ לְדוֹרֵי דוֹרוֹת כִּי אֲנִי יוֹדֵעַ הֵיכֵן הֵם מְנַחִים. וְהַסִּפִּים הָעֵנִי כִּי בְּיָדָיו יוֹכֵל לְגַנֵּבֵם כִּי מְזוֹל כֵּן.

עַל הַלְכוֹ וְהַלְכוֹ לְשֵׁם וְהַלְכוֹ לְחֻדֵר לְפָנֵים מִחֻדֵר וּמִצְאוּ הַבְּגָדִים וְהִיָּה הַכִּיסִים שֶׁל הַבְּגָדִים יָקָר מְאֹד, וְלָקְחוּ אוֹתָם. אַחַר כֵּן הַתְּחִילוּ לְהַתְּקוּטֵט בֵּינֵיהֶם כִּי הִיָּה בְּגַד אֶחָד גְּדוֹל וּבְגַד אֶחָד קָטָן. הַגְּנֵב אָמַר אֲשֶׁר לוֹ מְגִיעַ הַגְּדוֹל כִּי הוּא הִיָּה יוֹדֵעַ מֵהֵם. וְהָעֵנִי אָמַר אֲשֶׁר לוֹ מְגִיעַ הַגְּדוֹל כִּי הוּא הוּא הִבֵּר מְזוֹל וּבְמִזְלוֹ גָּנַב, אָמַר הָעֵנִי שְׁיִלְךָ לְשֹׂאֵל אֶת הַמֶּלֶךְ. אָמַר הַגְּנֵב אֵיךְ אֲפָשֶׁר, אָמַר לוֹ אֵף עַל פִּי כֵּן אֶלְךָ וְאֲשֹׂאֵל אוֹתוֹ. אָמַר הַגְּנֵב אִם תּוֹכֵל זֹאת שְׁתִּלְךָ וְתִשְׂאֵל אֶת הַמֶּלֶךְ אִזְ אֲנִי בְּעַצְמִי אֶתֵּן לְךָ אֶת הַבְּגָד הַגְּדוֹל.

עַל הַלֵּךְ עִמּוֹ אֶל הַמֶּלֶךְ, וְהִיָּה שׁוֹכֵב שֵׁם אֶצֶל הַמֶּלֶךְ אֶחָד שְׁהִיָּה מְסַפֵּר לְמֶלֶךְ מַעֲשִׂיּוֹת כְּדִי שְׁיִישֵׁן. וּבָאוּ וְאָחֲזוּ שְׁנֵיהֶם בְּהַמְטָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ שְׁהִיָּה יָשׁוּן שֵׁם וְנִשְׂאוּ הַמְטָה עִם הַמֶּלֶךְ לְחֻדֵר אֶחָד. בְּתוֹךְ כֵּן הִקְיָן הַמֶּלֶךְ וְסַבּוֹר שְׁהוּא עַל מְקוֹמוֹ וְהַתְּחִיל זֶה הַגְּנֵב וְסַפֵּר לוֹ הַמַּעֲשָׂה הַנִּי"ל מִשְׁנֵי גָנְבִים הַנִּי"ל, וְשֹׂאֵל אֶת הַמֶּלֶךְ לְמִי מְגִיעַ הַבְּגַד הַגְּדוֹל. חָרָה עֲלָיו הַמֶּלֶךְ מַדָּה אֶתָּה שׁוֹאֵל אוֹתִי בְּיָדָיו מְגִיעַ לְעֵנִי כִּי בְּמִזְלוֹ גָּנַבְם. טוֹב שְׁתִּסְפֵּר לִי מַעֲשָׂה, וְסַפֵּר לוֹ מַעֲשָׂה וְיִישֵׁן הַמֶּלֶךְ...

(הַמְשַׁךְ מַעֲבֵר לְדַף)

נִדְמָה לְהַאֲדָם בְּאֵלוֹ הוּא מִשָּׂא כְּבֵד, וְאִי אֲפָשֶׁר לוֹ לְשֹׂא מִשָּׂא כְּבֵד כּוֹז, אֲבָל כְּשִׁיחֻשׁב שְׂאִין לוֹ רַק אוֹתוֹ הַיּוֹם, לֹא יִהְיֶה לוֹ מִשָּׂא כָּלֵל, וְגַם שְׁלֹא יִדְחָה אֶת עַצְמוֹ מִיּוֹם לַיּוֹם לְאִמְרוֹ: מִחַר אֶתְחִיל, מִחַר אֶתְפַּלֵּל בְּכוֹנָה וּבְכַח כְּרָאוּי, וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה בְּשֹׂאֵר הָעִבּוּדוֹת, כִּי אֵיךְ לְאָדָם בְּעוֹלָמוֹ כִּי אִם אוֹתוֹ הַיּוֹם וְאוֹתוֹ הַשְּׁעָה שְׁעוֹמֵד בּוֹ, כִּי יוֹם הַמְּחִרָת הוּא עוֹלָם אַחַר לְגַמְרֵי. הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ תִשְׁמְעוּ - הַיּוֹם דִּיקָא. וְהֵבֵן. (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א - סִימֵן עַרְב)

תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב

עַקֵּר שְׁלֵמוֹת הָעִבּוּדָה שֶׁל תּוֹרָה וּמִצְוֹת הוּא דִיקָא כְּשׁוֹזְכִין לַעֲשׂוֹתָם בְּשִׂמְחָה, וְכַמּוּבָא בְּסִפְרִים וּבְפִרְט בְּכַתְבֵי הָאֲר"י מְגַדֵּל הָאֲזוּהָרָה לְעַסְק בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת בְּשִׂמְחָה, וְכַמּוּ שְׁכַתוּב (דְּבָרִים כח): תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עַבַדְתָּ אֶת ה' אֶלְקִיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן עֲקָר כָּל הַמִּצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים שְׁהֵם בְּחִינַת שְׂמִחָה, עֲקָר עֲשִׂיתָם הוּא רַק בְּעוֹלָם הַזֶּה לְבַד, כַּמּוּ שְׂאִמְרוּ (עֲרוּבִין כב): הַיּוֹם לַעֲשׂוֹתָם, וְלֹא לְמַחֵר בְּעוֹלָם הַבָּא, כִּי דִיקָא בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׁשֵׁם אַחֲזִיתָ הֵיגוֹן וְאִנְחָה, שֵׁם דִּיקָא זוֹכִין לְהַגְדִּיל הַשְּׂמִיחָה בְּיִתְרוֹ כְּשׁוֹזְכִין לְעַבֵּד אֶת ה' וְלַקִּים הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת בְּשִׂמְחָה, כִּי זֶהוּ בְּחִינַת שְׂמִיחָתָם הֵיגוֹן וְאִנְחָה שְׁהוּא בְּחִינַת הָעוֹלָם הַזֶּה, לְשִׂמְחָה, שְׁהוּא בְּחִינַת קִדְשַׁת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, וְעַל-יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְהַקְבּוּל שְׂכָר לְעַתִּיד, שְׁהוּא גְדֵל הַשְּׂמִיחָה שְׁלַעֲתִיד שְׁנִזְכָּה אִזְ לְשִׂמְחָה נְפִלְאָה עַל שְׁזוּכֵינוּ לְכָלֵל הָעוֹלָם הַזֶּה בְּתוֹךְ הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁעַל-יְדֵי זֶה עֲקָר הַגְּדֵלַת הַשְּׂמִיחָה וְהַתְּעַנּוּג שְׁנִזְכָּה אִזְ, בְּבְחִינַת: שְׁשׁוֹן וְשְׂמִיחָה יִשְׁיֵגוּ וְנָסוּ יְגוֹן וְאִנְחָה הַנִּי"ל, שְׂאִז יִתְהַפֵּךְ הַכֹּל לְשִׂמְחָה: (הַלְלוּת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה הַלְלוּת אִישׁוֹת ג', אוֹת ח')

סיפור השבוע

המשך הסיפור

... וישן המלך, עמדו ונשאו את המשח
וחזרו אותו לחדר הראשון. בבקר נודע
שנגנבו בגדי מלך הנ"ל ונזכר המלך
שהשוכב אצלו ספר לו המעשה הנ"ל,
ושאל למי מגיע הבגד הגדול. ואמר
שבודאי הוא יודע מהגנבה. והכו אותו
ואמר שאינו יודע, והרבו להכות אותו
ולענות אותו מאד, והוא טוען איני יודע.
שלח המלך אל שר הכומרים הנקרא
ארחיריגא לשאל על המעשה הנ"ל, אם
הוא אפשר שאף על פי כן לא גנבם האיש
הנ"ל. ואמר הכמר שאפשר שלא ידע,
ואמר הכמר שהוא שטות מהמלך שפסק
שמגיע הבגד הגדול להעני, וחרה להמלך
מאד על הכמר על שהוא מחזיקו לטובה
והיה רוצה לעשות לו דבר ולא היה יכול.

... והיו מחפשים מאד אחרי הגנבה ולא
מצאו. צוה המלך להכריז שכל מי שגנב
לבא יודיע כי בודאי לא יעשו לו שום
דבר, כי הפך המלך לידע איך אפשר לגנב
בגדים אלו, והיו מסבבים סבוב סבוב של
אנשים והיו מספרים מזה. ובא העני הנ"ל
ושאל אותם מה זה אתם מספרים
והודיעו לו. ענה ואמר מה רעש, מי שגנב
יחזיר, וצעקו עליו. וכן בא עוד ושאל
וצעקו עליו קבצן הלא אתה מחזיב ראשך
כי יאמרו עליך שאתה יודע מהגנבה, אמר
כן אני יודע מהגנבה, אמרו לו אם אתה
יודע לך ותגיד, אמר אידי.

... ובא העני להמלך ואמר אני יודע
מהגנבה, אמר המלך שחפץ מאד לראות
את הגנב, השיב אני הוא, ונשקו המלך,
ושאל לו איך גנבת, וספר לו כל המעשה
הנ"ל ובקשו את הגנב והחזירו גם הבגד
השני שהיה אצלו. אמר המלך להעני
עשה תחבולות להשר הכומרים הנ"ל כי
אני ברנן עלי, אמר כן אעשה.

... וצוה העני לעשות לו זוג בגדים כמו
שר הכומרים שלבוש בעת שעורך
תפלתם, ושיצודו לו שרצי דגים הרבה
(שקורין ראקיס), ושיחננו לו נרות הרבה,
והלך ולבש עצמו בהבגדים הנ"ל, ודבק נר
לכל שרץ ושרץ, והדליק הנרות הנ"ל,
והניח השרצים הנ"ל לרוץ ולפרח בתוך
הבית תפלתו, והוא עמד על המקום
שמעריכין שם, והתחיל לצעק ונתקבצו
ובאו כלם לשם, ובא גם הכמר הנ"ל
ונבהל מאד כי ראה שלהבת וקול קורא
ולא ידע מה זה. אמר הוא אל הכמר
שנתגלה עבורו כי הוא רוצה להכניסו מיד
אל גן עדן... (והמשך יבא ב"ב)

לראות באבי הנחל

= ראש השנה - יום פפור (חלק ב) =

... בענין הנסח של התפלה באומן בראש השנה אמר שהכי טוב הוא
להתפלל בנסח שלנו (ספרד), ויש הבדל רק בחזרת הש"ץ. ואמר: "לא
צריכים להסתפל על האחרים, נעשה המנין שלנו, וימי שרוצה לבוא - יבוא.
אפשר לעשות שני מנינים". (אלול תשנ"ב)

... בעת הקבוץ בראש השנה בשול ברסלב (בשאימן עוד היה סגור), ספרדי אחד התלונן על זה
שבראש השנה, התפלה בנסח ספרד היא באריכות, ור' ישראל אמר לו: "אז שיעשו פה מנין
ספרדי בשבילכם". ושאלו איזה רב ידוע בברסלב את השאלה הזאת ולא הסכים לזה, ור'
ישראל הקפיד עליו.

... פעם בערב ראש השנה נשאר ביותר על הציון בתפלה, והחברים אמרו לו
שזה מאחר וצריכים לטבל לכבוד החג והתחילו לחזר אתו, ובדרך בקש
להחזירו לציון ונשאר שם כמעט עד כניסת החג. (סוף אלול תשמ"ט - אומן)

אומן, אומן, ראש השנה

... ועורנו ברחמיך הרבים, שנופה לנסע
לצדיקים אמתיים על ראש השנה, ושם יהיו
נכללים כל נפשותינו יחד בכלליות גדול
ובאהבה רבה, ונופה לאהבת החברים,
שיהיה בינינו שלום ואהבה גדולה באמת, עד
שנהיה כלנו נכללים יחד באהבה ואהבה
ורעות בתוך נפשות הצדיקים האמתיים
תמיד, ובפרט בימי ראש השנה הקדושים.
ונופה להכליל יחד בתוך האבן שתיה, בתוך
קדשי קדשים, בתוך השכל הכולל שהוא
חכמה עלאה, ועל-ידיה יהיו נמתקין כל
הדינים וכל הצמצומים מעלינו ומעל כל עמך
בית ישראל. וכל מקום שנמצא איזה צמצום
ודין וגזרה שאינה טובה על עמך ישראל
בכלל או בפרט, הכל יהיה נמתק ונתבטל
על-ידי אור השכל הכולל, השכל העליון
היוצא מבית ה', ויהיו נמתקין כל הדינים
בשרשן.

... ותכתבנו בימי ראש השנה הקדושים
לחיים טובים וארפים, לשנה טובה ומתוקה,
שנופה לעשות רצונך באמת, ולקבל על
מלכותך עלינו תמיד. חוס וחמל עלינו ועורנו
להיות כרצונך הטוב באמת. זכנו שיהיו
נפשותינו נכללות יחד באהבה גדולה בתוך
נפשות הצדיקים האמתיים, עד שנופה על-
ידיה לשמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה,
כמו שכתוב, אור צדיקים ישמח. וביותר בימי
ראש השנה הקדושים נופה לשמחה יתרה
ועצומה, כמו שכתוב, אכלו משמנים ושתו
ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש
היום לאדונינו ואל תעצבו כי חדות ה' היא
מעונכם. ונאמר, אשרי העם ידעי תרועה ה'
באור פניך יהלכון. בשמך יגילון כל היום
ובצדקתך ירומו. כי תפארת עזמו אתה
וברצונך תרום קרננו. כי לה' מגננו ולקדוש
ישראל מלפנו. ותבטל כל מיני מריבות
ומחלוקת מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל
מעתה ועד עולם. עורנו פי עליך נשעננו,
הורינו דרכיך, הדרכנו באמתך ולמדנו כי
אתה אלקי ישענו אותך קוינו כל היום...
(לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה ס"א)

על ידי תקיעת שופר נמתקין הדינים (לקוטי מוהר"ן, סימן מב).

... ועורנו והושיעני שאזכה להלביש
ערמים, לכסות ולהלביש עניים טובים
והגונים, ותוכני ותעזרני שאזכה לעשות
לבושים נאים לצדיקים אמתיים. וזכנו
ברחמיך לשמע קול שופר בראש השנה
מתוקע הגון וכשר וירא אלקים מרבים, ויעלה
לפניך קול התקיעה והשברים והתרועה,
ויעוררו את זכות אבותינו אברהם יצחק
ויעקב, ותביט בזכותם, ועל-ידיה תשפך
ותמתיק ותבטל חמתך מעלינו ותשיב אלינו
ותאיר פניך בנו... (לקוטי תפילות א' - מתוך
תפילה מ"ב)

... תקיעת שופר בראש השנה הוא בחינת
התעוררות השנה, שמעוררין בני העולם
מהשנה, שלא יבלו ימיהם בשנה, חס ושלום.
ועל-ידי שמעוררין אותם מהשנה נמשך
הדבור בכח גדול, ועל-ידיה נמשך יראה
גדולה, ועל-ידי היראה נצולין מנאוף ומהבל
היפי ומחן של שקר, וזוכין לאריכות ימים
קדשה, להאריך ולהרחיב כל יום מימי חייו
שבא אחר-כך בתוספות קדשה וטהרה,
ועל-ידיה זוכין לעשירות גדול דקדשה,
שעל-ידי זוכין להתבוננות גדול מאד. וכל זה
זוכין על-ידי תקיעות שופר של ראש השנה
אצל הצדיקי אמת שיודעין להמשיך כל
התקונים האלה.

... על-ידי שנוסעין על ראש השנה לצדיקים
אמתיים, על-ידיה נמתקין כל הדינים
שבעולם, ואין שיש איזה דין, הכל נמתקין
על-ידיה, וזה צריכין בראש השנה, על-כן
נוסעין על ראש השנה היקא. גם על-ידי
שבאין כמה נפשות ישראל להצדיק האמת
על ראש השנה ונכללין יחד באהבה רבה,
על-ידיה בא שמחה גדולה וחדוה רבה.